

הדולפינה הקטנה / אביב זרביאן

שלום לכם ילדים שמי דופי', אני דולפינה בוגרת שאוהבת מאוד את הים, אבל כשהייתי קטנה לא כל כך אהבתי את הים. זה קרה שהלכתי לאיבוד בים הסוער, כשמצאתי את עצמי לבד.

זה היה ביום בהיר ונעים לשחייה. אני ואמי שחינו במים העמוקים, קרוב לחוף, והיה לנו נעים, עד שפתאום פרצה סערה. אני נסחפתי עם הזרם למים רדודים שם התנגשתי בחוזקה בסלעים, נפצעתי בסנפיר וכאב לי מאוד. היה לי קשה להמשיך לשחות ולא ידעתי מה לעשות. המים סחפו אותי. פתאום לא ראיתי את אימא שלי והייתי מבוהלת מאוד. בדמיוני שמעתי את הקול של אימא שאומר לי לא לוותר ולשחות אליה, אז החלטתי למרות שכאב לי לשחות ולחפש אותה.

שחיתי ושחיתי עד שהתנגשתי בגוף של דג ענק, זה היה לווייתן ומיהרתי להתרחק ממנו. המשכתי לשחות ושוב פעם התנגשתי במשהו מבהיל שהיו לו שיניים חדות מאוד וזה היה כריש. נבהלתי ומיהרתי להתרחק גם ממנו, ולמזלי הוא לא ראה אותי.

המשכתי לשחות, חיפשתי וחיפשתי את אימא שלי, פתאום הרגשתי שמשוהו רך ונעים מלטף את גופי, וזו הייתה אימא שלי. שמחתי מאוד שמצאתי אותה וסיפרתי לה שאני פצועה, והיא אמרה לי לא לפחד ולא לדאוג, שמעכשיו היא תשמור עלי שלא אלך עוד לאיבוד. כששאלתי אותה איך היא מצאה אותי, היא אמרה: "מזל שנפצעת. אני הגעתי אליך כי הרחתי את הריח הדם שלך".

סיפרתי לה שהייתי מבוהלת נורא ואמרתי שאני כבר לא אוהבת את הים. אבל אימא אמרה שהים הוא הבית שלנו, שהוא גדול מאוד, שצריך ללמוד איך לחיות בו ושמעכשיו היא תלמד אותי שבסערה צריך לצלול עמוק לתוך המים, שם לא מרגישים את הסערה והבטיחה, שאני לא אלך עוד לאיבוד.

היום שאני דולפינה בוגרת, אני דואגת מאוד לשמור על ילדיי, מלמדת אותם לצלול כשצריך ובודקת שהם תמיד איתי.